

Αριθμός Απόφασης 664/2017
(Τακτική Διαδικασία)

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

gry

Συγκροτήθηκε από την Ειρηνοδίκη Αθηνών την
οποίαν όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του
Ειρηνοδικείου Αθηνών και τη Γραμματέα

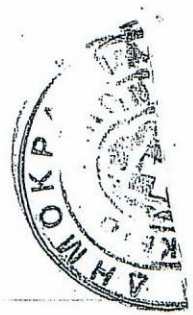
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 05 Οκτωβρίου 2016
για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Ετερόρρυθμης Εταιρείας με την επωνυμία
« **ΚΑΙ ΣΙΑ Ε.Ε.** » και
το διακριτικό τίτλο « **Ε.Ε.** » που εδρεύει στην
Αθήνα και επί της οδού **αρ.** και εκπροσωπείται νόμιμα,
έχουσα Α.Φ.Μ. **,** η οποία στο δικαστήριο εκπροσωπήθηκε
από

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: **του**
κατοίκου τ.κ. Περάσματος Δήμου Φλώρινας, με Α.Φ.Μ. **,** ο
οποίος στο Δικαστήριο παραστάθηκε δια

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή, ως νόμιμη και βάσιμη, η από 27-
05-2014 και με αριθμό κατάθεσης **/02-06-2014** αγωγή της, η
οποία απευθύνεται στο παρόν Δικαστήριο και στρέφεται κατά του
εναγομένου, προσδιορίσθηκε δε προς συζήτηση αρχικά για τη δικάσιμο
της 08-06-2015, οπότε και αναβλήθηκε για την αναφερόμενη στην αρχή
της παρούσας δικάσιμο. Κατά τη δημόσια συζήτηση της υπό κρίση
αγωγής, οπότε και η υπόθεση εκφωνήθηκε κατά τη σειρά της από το
οικείο πινάκιο, το Δικαστήριο, αφού άκουσε αφενός τους πληρεξούσιους
δικηγόρους των διαδίκων, οι οποίοι ανέπτυξαν πρόφορικά τους
ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα
πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που αμφοτέροι κατέθεσαν
νομότυπα και εμπρόθεσμα, αφετέρου όσα περιέχονται στα ταυτάριθμα
με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης,

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 39 παρ. 1 του προϊσχύσαντος Κώδικα περί Δικηγόρων (ν.δ. 3026/1954, όπως αυτό ίσχυε πριν την κατάργησή από το Ν. 4194/2013), «Έργο του δικηγόρου είναι να αντιπροσωπεύει και να υπερασπίζεται τον εντολέα του ενώπιον κάθε δικαστηρίου και ενώπιον κάθε αρχής και επιτροπής ειδικής δικαιοδοσίας, καθώς και των πειθαρχικών συμβουλίων, ενεργώντας ελεύθερα και ανεμπόδιστα κάθε αναγκαία πράξη γι' αυτό, καθώς και να παρέχει στον εντολέα του νομικές συμβουλές και γνωμοδοτήσεις. Η άσκηση του έργου αυτού ανήκει αποκλειστικά στον δικηγόρο...», ενώ στις παραγράφους 2 και 3 του ιδίου ως άνω άρθρου προβλέπονταν οι περιπτώσεις που κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η αυτοπρόσωπη παράσταση του διαδικού. Περαιτέρω, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 40 παρ. 1 και 2 του ιδίου ως άνω ν. διατ/τος «1. Πρόσωπο, το οποίο, χωρίς να έχει την ιδιότητα του δικηγόρου, παρέχει τις υπηρεσίες που προβλέπονται στα άρθρα 39 και 42 (παράσταση σε συμβολαιογραφικές πράξεις) ή προβαίνει στην έρευνα των βιβλίων των υποθηκοφυλακείων κατά παράβαση του άρθρου 41, διώκεται και τιμωρείται κατά τη διάταξη του άρθρου 175 του Ποινικού Κώδικα... 2. Κάθε ιδιώτης που αναλαμβάνει, χωρίς δικηγόρο ή με δικηγόρο της εκλογής του, ή εμφανίζεται ή διαφημίζει ότι αποδέχεται την επιμέλεια υποθέσεων ή άσκηση έργων για τα οποία είναι αποκλειστικά αρμόδιος ο δικηγόρος, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 39, 41 και 42, και αν στην περίπτωση του άρθρου 42 δεν είναι υποχρεωτική η παράσταση δικηγόρου, τιμωρείται ύστερα από έγκληση δικηγόρου ή δικηγορικού συλλόγου με τις ποινές που προβλέπονται στην προηγούμενη παράγραφο. Αν πρόκειται για νομικό πρόσωπο, την ίδια ποινική ευθύνη έχει ο εκπρόσωπος του». Από τις ανωτέρω διατάξεις, συνδυαζόμενες και προς τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1 και 2, 93, 100-157 του ιδίου ως άνω ν. διατ/τος, οι οποίες αποσκοπούν στην περιφρούρηση των επαγγελματικών συμφερόντων των δικηγόρων και στην καλύτερη απονομή της δικαιοσύνης, υπό την ευρεία έννοια του όρου, προκύπτει ότι η επιμέλεια των υποθέσεων των πολιτών όχι μόνο στα δικαστήρια, αλλά και στις διοικητικές αρχές, είναι έργο αποκλειστικά των δικηγόρων, δεδομένου ότι αυτοί, λόγω της ειδικής επιστημονικής και επαγγελματικής τους κατάρτισης, είναι ικανοί και

κατάλληλοι προς πληρέστερη κατανόηση και ευστοχότερη διεξαγωγή των υποθέσεων των ανωτέρω. Σημειωτέον ότι, για τους προαναφερόμενους λόγους δημοσίου συμφέροντος, η καταργηθείσα διάταξη του άρθρου 40, που ορίζει τα της αντιποίησης του δικηγορικού λειτουργήματος, επαναλαμβάνεται και στο άρθρο 9 του νέου Κώδικα περί Δικηγόρων (Ν. 4194/2013). Και, ναι μεν επιτρέπεται, κατ' εξαίρεση, η αυτοπρόσωπη παράσταση των πολιτών προς επιμέλεια των υποθέσεών τους στις ειδικώς προβλεπόμενες περιπτώσεις των παρ. 2 και 3 του άρθρου 39 ν.δ. 3026/1954, οσάκις, όμως, δεν παρίστανται αυτοπροσώπως, αλλ' ενεργούν δια πληρεξουσίου, ο τελευταίος δεν μπορεί να είναι άλλος, παρά μόνο δικηγόρος. Επομένως, δεν μπορεί να διορισθεί ως πληρεξούσιος μη δικηγόρος για να επιμεληθεί επ' αμοιβή υπόθεση τρίτου ενώπιον δικαστικής ή διοικητικής αρχής, με την έννοια της παρακολούθησης αυτής σε κάθε στάδιο μέχρι την τελική διεκπεραίωσή της, και με το δεδομένο αυτό, δεν είναι και επιτρεπτή και ειδική συμφωνία με πληρεξούσιο μη δικηγόρο, που εξαρτά την αμοιβή αυτού ή το είδος της αμοιβής από την έκβαση μιας υπόθεσης, την οποία αναλαμβάνει αυτός να επιμεληθεί και να προωθήσει ενώπιον διοικητικών ή δικαστικών αρχών, καθώς και συμφωνία περί αμοιβής με εκχώρηση ή μεταβίβαση μέρους του αντικειμένου της υποθέσεως, καθόσον πρόκειται περί έργου που έχει ανατεθεί αποκλειστικά σε δικηγόρους, και μάλιστα μόνο σ' αυτούς, κατ' αποκλεισμό των δικολάβων (βλ. άρθρο 92 παρ. 4 και 5 του ν.δ. 3026/1954). Μια τέτοια συμφωνία είναι απολύτως άκυρη, σύμφωνα με το άρθρο 174 ΑΚ, ως αντικείμενη στις προαναφερθείσες διατάξεις του Κώδικα περί Δικηγόρων, οι οποίες είναι απαγορευτικές, δε διασώζεται δε το κύρος της συμφωνίας αυτής ούτε και στην περίπτωση κατά την οποία είχε προβλεφθεί ο διορισμός δικηγόρου από πληρεξούσιο μη δικηγόρο, εκεί όπου ο νόμος το απαιτεί, αφού την επιμέλεια διεξαγωγής και έκβασης της όλης υπόθεσης την έχει ο πληρεξούσιος μη δικηγόρος και όχι ο διοριζόμενος απ' αυτόν προς επιχείρηση μεμονωμένων πράξεων, δικηγόρος (βλ. ΑΠ 328/2001 Δ/νη 2001.1295, ΑΠ 1403/1992 ΤΝΠ Ισοκράτης, ΕφΑθ Δνη 1998.623, ΕφΑθ 1191/1991 Αρμ 1991.330). Περαιτέρω, σύμφωνα με την ΑΚ 181, δικαιοπραξία, της οποίας ένα μέρος είναι άκυρο, παραμένει ισχυρή κατά το υπόλοιπο και μόνο κατ' εξαίρεση μπορεί να συνάγεται ή να

αποδεικνύεται ότι, κατά τη βούληση των μερών, η ακυρότητα καταλαμβάνει όλη τη δικαιοπραξία, δηλαδή καθιερώνεται ερμηνευτικός κανόνας υπέρ της μερικής ακυρότητας (ΑΠ 1194/2000 ΕΛΛΔνη 2000.1600, ΑΠ 804/1980 ΝοΒ 1981.72, ΑΠ 305/1979 ΝοΒ 1979.1296, ΑΠ 1492/1977 ΝοΒ 1981.1990, ΕφΑθ 9518/1999 ΕΛΛΔνη 2001.1659). Προϋποθέσεις για την εφαρμογή της διάταξης του ΑΚ 181 είναι: 1. δικαιοπραξία της οποίας κάποιο μέρος είναι άκυρο, 2. διαιρετότητα της δικαιοπραξίας, ώστε να κατανέμεται σε περισσότερα μέρη, 3. η ακυρότητα να πλήττει μέρος μόνο της δικαιοπραξίας, ώστε το υπόλοιπο να παραμένει άθικτο (ΑΠ 305/1979 ΝοΒ 1979.1296, ΠΠΑθ 3517/1983 ΕΛΛΔνη 1984/216, Καράκωστας/Τριάντος/Βαρελά, ΑΚ, άρθρο 181 αρ. 621). Η ακυρότητα του μέρους συμπαράσχει όλη τη δικαιοπραξία, αν συνάγεται ότι τα μέρη δε θα την επιχειρούσαν χωρίς το άκυρο μέρος. Για το σκοπό αυτό, πρέπει να αναζητηθεί ερμηνευτικά όχι η πραγματική, αλλά η υποθετική ή η εικαζόμενη θέληση που θα είχαν οι δικαιοπρακτούντες κατά την κατάρτιση της δικαιοπραξίας, αν γνώριζαν την ακυρότητα του μέρους, με βάση και τις 173 και 200 ΑΚ, δηλαδή το δικαστήριο συμπληρώνει με νομικό πλάσμα τη θέληση των μερών. Η εξακρίβωση της θέλησης των μερών θα γίνει με βάση τις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών και με κριτήρια αντικειμενικά, όπως η φύση της δικαιοπραξίας και ο επιδιωκόμενος σκοπός και υποκειμενικά, όπως τα ελατήρια, οι συνήθειες και τα συμφέροντα των δικαιοπρακτούντων (βλ. Νικολόπουλο σε Σ.Ε.ΑΚ Γεωργιάδη, υπό το άρθρο 181, αρ. 1, 4, σελ. 322-323 με τις εκεί παραπομπές σε θεωρία και νομολογία). Τέλος, εάν η σύμβαση κριθεί άκυρη στο σύνολό της, τότε ο πλουτισμός του αντισυμβαλλομένου στερείται νομίμου αιτίας και ο βλαπτόμενος από την ακυρότητα της συμβάσεως δύναται να αναζητήσει την παροχή που κατέβαλε σε εκτέλεση της ακύρου συμβάσεως κατά τις διατάξεις των άρθρων 904 επ. ΑΚ (ΠΠΠειρ 2881/2004 ΑρχΝ 2006.214).

Με την υπό κρίση αγωγή, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου της, η ενάγουσα εκθέτει ότι τυχάνει ετερόρρυθμη εταιρεία που δραστηριοποιείται στον τομέα της εκτίμησης και της αξιολόγησης ακινήτων και ότι στο πλαίσιο της ως άνω δραστηριότητάς της συνήψε, στην τοπική κοινότητα Περάσματος Νομού Φλώρινας, την 27-09-2007 με τον εναγόμενο, ο οποίος τύγχανε ιδιοκτήτης των υπό στοιχεία Κ.Π. , , και ακινήτων, κειμένων εντός εκτάσεως συνολικού εμβαδού 1.259.593,05 τ.μ. που ευρίσκεται στην περιοχή των Δήμων

εμ

Σ

Περάσματος και Φλώρινας του Νομού Φλώρινας και η οποία κηρύχθηκε αναγκαστικώς απαλλοτριωτέα για λόγους δημόσιας ωφελείας [και συγκεκριμένα για την κατασκευή του Φράγματος Τριανταφυλλιάς καθώς και δανειοθαλάμων (Θ4-Θ5-Θ6-Θ7-Θ8)], δυνάμει της με αριθμό 1007816/697/0010/24-02-2005 Κ.Υ.Α. Οικονομίας και Οικονομικών και Περιβάλλοντος Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων (ΦΕΚ 233Δ'/04-03-2005), το από 27-09-2007 ιδιωτικό συμφωνητικό, απλό αντίγραφο του οποίου επισυνάπτεται στην υπό κρίση αγωγή, αποτελώντας ένα σώμα με αυτή. Ότι, δυνάμει του ως άνω ιδιωτικού συμφωνητικού, η ενάγουσα εταιρεία ανέλαβε την υποχρέωση να οργανώσει και να συντονίσει τους νομικούς και τεχνικούς συμβούλους της σχετικά με: α) την κατάθεση αιτήσεων και ενστάσεων ενώπιον των αρμοδίων αρχών, β. τη σύνταξη τοπογραφικών διαγραμμάτων, γ. τη σύνταξη τεχνικών μελετών, εκθέσεων καθώς και άλλων αναγκαίων εγγράφων, δ) τη σύνταξη και κατάθεση δικογράφων και ε) την παράσταση ενώπιον των Δικαστηρίων όλων των βαθμών, προκειμένου ο εναγόμενος να επιτύχει τη μεγαλύτερη δυνατή αποζημίωση της απαλλοτριωθείσας περιουσίας του, έναντι αμοιβής, η οποία καθορίσθηκε σε ποσοστό 10 %, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., επί του επιδικασθέντος από το αρμόδιο Δικαστήριο ποσού, στο πλαίσιο της δίκης για τον καθορισμό της οριστικής τιμής μονάδας. Ότι η ενάγουσα εταιρεία εκτέλεσε προσηκόντως και εμπροθέσμως τα συμφωνηθέντα, ήτοι προέβη σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες, οι οποίες είχαν σαν αποτέλεσμα να επιδικασθεί από το αρμόδιο Δικαστήριο ως αποζημίωση για τις απαλλοτριωθείσες ιδιοκτησίες του εναγομένου το συνολικό ποσό των € , όπως αυτό αναλυτικά επιμερίζεται στην υπό κρίση αγωγή για εκάστη απαλλοτριωθείσα ιδιοκτησία. Ότι το ως άνω ποσό ήταν πολλαπλάσιο σε σχέση με το ποσό που επιδικάσθηκε ως προσωρινή τιμή μονάδος απαλλοτρίωσης των ως άνω ιδιοκτησιών από το Μονομελές Πρωτοδικείο Φλώρινας, σε χρονικό σημείο κατά το οποίο δεν είχε συναφθεί η μεταξύ των διαδίκων σύμβαση και συνεπώς η ενάγουσα εταιρεία δεν είχε εισέτι προσφέρει τις συμβουλές και υπηρεσίες της στον εναγόμενο. Ότι ο εναγόμενος, κατά παράβαση ρητού συμβατικού όρου του ως άνω ιδιωτικού συμφωνητικού, δεν της κατέβαλε τη συμφωνηθείσα αμοιβή ύψους € (€ x 10%) πλέον του αναλογούντος σε αυτή ΦΠΑ 23 % . Ενόψει των ανωτέρω, η ενάγουσα ζητεί,

με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, και με μοναδική βάση της υπό κρίση αγωγής τη μεταξύ των διαδικών καταρτισθείσα σύμβαση έργου, να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει σε αυτή το ποσό των

πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 23 %, ήτοι το συνολικό ποσό των

€, με το νόμιμο τόκο από την 16-09-2013, ημερομηνία κατάθεσης της αποζημίωσης για τις απαλλοτριωθείσες ιδιοκτησίες του εναγομένου στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, άλλως, από την επίδοση της υπό κρίση αγωγής έως την πλήρη εξόφληση και να καταδικασθεί ο εναγόμενος στην εν γένει δικαστική της δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η υπό κρίση αγωγή, η οποία αρμοδίως καθ' ύλη και κατά τόπο εισάγεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, δυνάμει εγκύρως καταρτισθείσας ρήτηρας παρέκτασης της κατά τόπον αρμοδιότητας (άρθρα 14 παρ. 1^α και 42-43 ΚΠολΔ), για να συζητηθεί κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, τυγχάνει μη νόμιμη και ως εκ τούτου απορριπτέα, καθώς από την επισκόπηση του δικογράφου αυτής, στο οποίο, ως προελέχθη, ενσωματώνεται αυτούσιο το μεταξύ των διαδικών καταρτισθέν ιδιωτικό συμφωνητικό, στο άρθρο 2.1. περ. δ και ε του οποίου προβλέπεται ότι η ενάγουσα, προκειμένου να ανταποκριθεί στις συμβατικές της υποχρεώσεις, ανέλαβε την υποχρέωση να συντονίζει και να οργανώνει τους τεχνικούς και νομικούς συμβούλους της σχετικά με τη σύνταξη και κατάθεση δικογράφων και την παράσταση ενώπιον των Δικαστηρίων όλων των βαθμών, προκύπτει ότι μεταξύ των διαδικών έχει συναφθεί δικαιοπραξία, μέρος της οποίας αντιβαίνει σε απαγορευτική διάταξη του νόμου (174 ΑΚ). Ειδικότερα, όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της επίδικης σύμβασης, αλλά και από τα λοιπά εκτιθέμενα στο δικόγραφο της υπό κρίση αγωγής, η ενάγουσα εταιρεία είχε αναλάβει το συνολικό χειρισμό της ως άνω υπόθεσης του εναγομένου και μάλιστα με παραστάσεις ενώπιον των Δικαστηρίων όλων των βαθμών, σύμφωνα με τη ρητή πρόβλεψη του άρθρου 2.1 περ. ε του από 27-09-2007 ιδιωτικού συμφωνητικού, με την έννοια της παρακολούθησης αυτής σε κάθε στάδιο μέχρι την τελική διεκπεραίωση, που εν προκειμένω ήταν η έκδοση της με αριθμό 25/2011 απόφασης του Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας σχετικά με τον καθορισμό οριστικής τιμής μονάδος αποζημίωσης των απαλλοτριωθέντων ακινήτων του εναγομένου, με εξάρτηση μάλιστα του είδους της αμοιβής της από την έκβαση της εν λόγω δίκης, δεδομένου ότι η αμοιβή της έχει συμφωνηθεί σε ποσοστό επί της επιδικασθείσας από το ως άνω Δικαστήριο οριστικής τιμής μονάδος αποζημίωσης. Πλην όμως, τα ανωτέρω συνιστούν

ενέργειες στις οποίες δικαιούνται να προβαίνουν αποκλειστικά και μόνον Δικηγόροι (με τις προβλεπόμενες στο άρθρο 39 ν.δ. 3026/1954 εξαιρέσεις αυτοπρόσωπης παράστασης του ιδίου του διαδίκου, οι οποίες εν προκειμένω δεν συντρέχουν), σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη νομική σκέψη της παρούσας απόφασης, με αποτέλεσμα το συναφθέν μεταξύ των διαδίκων από 27-09-2007 ιδιωτικό συμφωνητικό να τυγχάνει άκυρο, καθ' ο μέρος τα προβλεπόμενα στα άρθρα 2.1 περ. δ και ε και 3 αυτού, αντιβαίνουν στις αναφερόμενες στη νομική σκέψη της παρούσας διατάξεις αναγκαστικού δικαίου του ν.δ. 3026/1954, το οποίο εφαρμόζεται εν προκειμένω, λόγω του χρόνου σύναψης της επίδικης σύμβασης (27-09-2007), που προηγείται της κατάργησής του από το Ν. 4194/2013 (βλ. άρθρο 166 αυτού). Μάλιστα, κατ' εξαίρεση του ερμηνευτικού υπέρ της μερικής ακυρότητάς κανόνα του άρθρου 181 ΑΚ και δεδομένου ότι αντικείμενο της επίδικης δικαιοπραξίας αποτελούν τόσο τεχνικές όσο και νομικές υπηρεσίες, οι οποίες συμφωνήθηκαν να παρασχεθούν από την ενάγουσα εταιρεία έναντι συνολικής αμοιβής, καθοριζόμενης σε ποσοστό επί της επιδικασθείσας αποζημίωσης, χωρίς να γίνεται σαφής διαχωρισμός αυτών (των υπηρεσιών), αλλά και του αναλογούντος σε έκαστη εξ αυτών μερικότερου ποσοστού αμοιβής, αυτή (επίδικη δικαιοπραξία) δε μπορεί να κατατηρηθεί σε περισσότερα μέρη, έτσι ώστε το έγκυρο μέρος αυτής (παρασχεθείσες από αυτήν τεχνικές υπηρεσίες) να ισχύει ως αυτοτελής δικαιοπραξία μετά την αφαίρεση του άκυρου μέρους. Μάλιστα, κατά την εικαζόμενη από το παρόν Δικαστήριο βούληση των μερών, όπως αυτή συνάγεται ερμηνευτικά με βάση τις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών (ΑΚ 288) και με κριτήρια τόσο αντικειμενικά (αμέσως ως άνω αναφερόμενη φύση της επίδικης δικαιοπραξίας), όσο και υποκειμενικά (τα ελατήρια που ώθησαν τα μέρη στη σύναψη αυτής, ήτοι αφενός μεν ο εναγόμενος επιθυμούσε το συνολικό χειρισμό της επίδικης υπόθεσης, τόσο κατά το τεχνικό, όσο και κατά το νομικό σκέλος αυτής, από την ενάγουσα, ήτοι επιθυμούσε να προβεί αυτή, δια των συνεργατών σε όλες τις απαιτούμενες ενέργειες προκειμένου να εισπράξει τη μέγιστη δυνατή αποζημίωση, η δε τελευταία ανέλαβε το συντονισμό της ως άνω υπόθεσης, σε όλα τα σκέλη αυτής, προσβλέποντας στην εισπράξη της αναλογούσας στο σύνολο των ενεργειών της αμοιβής), προκύπτει ότι, αν

τα συμβαλλόμενα μέρη γνώριζαν την ακυρότητα του μέρους κατά το χρόνο σύναψης αυτής, δε θα την επιχειρούσαν καθόλου. Συνεπώς, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στη νομική σκέψη της παρούσας, η ως άνω ακυρότητα του μέρους συμπαρασύρει όλη τη δικαιοπραξία.

Ενόψει των ανωτέρω, και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η ενάγουσα δεν επιχειρεί να θεμελιώσει την αξίωση που διατηρεί κατά του εναγομένου σε κάποια επικουρική βάση (λ.χ. του αδικαιολόγητου πλουτισμού, βλ. διαλαμβανόμενα στη νομική σκέψη της παρούσας), πρέπει η υπό κρίση αγωγή να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμη και να επιβληθεί ή δικαστική δαπάνη του εναγόμενου, κατόπιν σχετικού αιτήματός του, νομίμως υποβληθέντος με τις προτάσεις του, σε βάρος της ενάγουσας, λόγω της ήττας της στην παρούσα δίκη (176 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ), σύμφωνα με όσα ορίζονται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει την υπό κρίση αγωγή.

Επιβάλλει σε βάρος της ενάγουσας τη δικαστική δαπάνη του εναγόμενου, την οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων Ευρώ (400,00 €).

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, με απόντες τους διαδίκους και τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους την **10 ΦΕΒ. 2017.**

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Θεωρήθηκε για τη νόμιμη σήμανση

Αθήνα, **22 ΦΕΒ. 2017**

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

